

Een wandeling over het spirituele pad

Colofon

ISBN: 978 90 8954 953 2

1e druk 2017

© 2017, Iris Schakel

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Een wandeling over het spirituele pad

Iris Schakel

Ik wil dit boek ten eerste opdragen aan mijn man.

Omdat hij, ondanks de moeilijkheden die wij ondervonden hebben tijdens mijn wandelen over dit spirituele pad, nog altijd bij me is.

Ten tweede wil ik het opdragen aan mijn kinderen.

Zij zijn deelgenoot geweest van deze moeilijkheden en zijn hier op een zeer correcte manier mee omgegaan.

Verder wil ik bedanken mijn vriendin Ria en haar man uit Goes. Zij hebben mijn manuscript taalkundig nagekeken en gecorrigeerd, zodat ik het bij uitgeverij Elikser kon indienen. Mijn vriendin Ria uit Arendonk (Be): bedankt voor je handen spandiensten.

Ik wil mijn 'aardse leraar' Charles de la Chambre bedanken, die voor mij een echte steun en toeverlaat was tijdens het bewandelen van dit spirituele pad.

Als laatste bedank ik iedereen die op de een of andere manier deel heeft uitgemaakt van dit pad.

Is getekend,

Iris Schakel

19 februari 2017

Inhoud

Voorwoord	9
Onbewust contact	11
De strijd	18
Het CIR	23
De cursus	27
De oproep	57
Op cursus bij Joyce en Gerard	63
De inwijding	72
Een praktijk of toch niet	81
De samenvattingen	90
Een schakel zijn	99
Een eigen weg te gaan	105
De samenwerking met Bryan	126
Het stervensproces van mijn moeder	139
Zelfonderricht	152
De Jozef Rulof-studiegroep	161
Het schrijven	173
Hoe nu verder?	181

Voorwoord

2008

Doordat ik vaak als taalarm werd gezien, en mij ook zo voelde, kreeg ik angst voor alles wat maar met taal, lezen of schrijven te maken heeft. Deze angst, maar vooral de schaamte, is bij het stijgen der jaren steeds sterker geworden. Als u dan nu dit boek in handen heeft, begrijpt u dat er wat gebeurd moet zijn. En dat wil ik graag met u delen.

De informatie van vooral de laatste twintig jaar, alsmede de dingen die ik persoonlijk heb meegemaakt, hebben me doen inzien dat het leven meer omvat dan alleen datgene wat voor onze ‘stoffelijke’ ogen toegankelijk is.

Dit heeft tot gevolg dat ik anders tegen het leven en de mensheid aan ben gaan kijken. Tegenslagen en verdriet worden nu op een andere manier benaderd en verwerkt. De overtuiging die ik nu bezit, werkt als een steun in het dagelijks leven.

Misschien vraagt u zich ook weleens af:

Waarom leef ik?

Wat is de zin van het leven?

Hoe is het universum ontstaan?

Waar komen wij vandaan?

Waar gaan we naartoe als we dood zijn?

Wat zijn de achterliggende oorzaken van geestesziekten en ziekten in het algemeen?

Wat is homoseksualiteit?

Net als veel mensen ben ook ik op zoek naar antwoorden op deze en andere levensvragen.

Bij deze zoektocht kwam ik terecht bij het ‘paranormale’ en las ik veel over dit onderwerp. Er zijn heel veel boeken hierover voorhanden, maar toch zou ik u attent willen maken op de boeken van de mediamieke schrijver Jozef Rulof. Waarom ik juist deze schrijver noem, zal u gaandeweg dit boek duidelijk worden.

Door het lezen van *Een wandeling over het spirituele pad* hoop ik dat er bij de lezers een deur wordt geopend die hen in staat stelt om verder te kijken.

Iris Schakel

Onbewust contact

Hoe begon het ook alweer, die eerste keer? Het in aanraking komen met het spirituele?

Het woord 'spiritueel' was mij niet bekend. Ook dat je kon praten met geesten, daar had ik al helemaal nooit iets over gehoord. Dat men in nood leerde bidden, was mij wel bekend en dat deed ik dan ook die bewuste avonden.

Het is 1980. Mijn dochter zit op een katholieke school en doet dat jaar haar eerste communie. Speciaal voor dit gebeuren is er een werkgroep in het leven geroepen, waarvoor men nog enige creatieve mensen zoekt.

Mijn vriendin en ik zien dit wel zitten en geven ons op. Blijkbaar is men tevreden over onze creatieve bijdrage, want na dit gebeuren wordt ons gevraagd of wij voortaan mee willen helpen bij de werkgroep Gezinsvieringen. Voor deze vieringen worden over het evangelie of over een actueel thema toneelstukjes geschreven die speciaal voor kinderen bedoeld zijn.

Voor die toneelstukjes heeft men nog enkele mensen nodig die de kleding en de attributen kunnen ontwerpen en maken. Creatief als wij zijn, beginnen we enthousiast hieraan.

Veel later pas besef ik dat onze creatieve inbreng als het middel heeft gediend om met name mij bij de gezinsvieringen te krijgen. Ik moet namelijk ook nog met iets anders aan de slag dat ik niet voorzien heb.

Ik ben er me toen nog niet van bewust dat ik word ge-

coacht vanuit het geestenrijk en dat andere talenten in mij tot bloei worden gebracht.

Het gebeurt al tijdens de eerste vergadering. Ondanks dat ik mij voorgenomen heb om de eerste keer alles stilletjes aan te horen, zit ik op een gegeven moment een heel verhaal te vertellen over het thema dat we net besproken hebben. In gedachten zie ik het toneelstukje al voor me. Niemand onderbreekt me. Als ik uitverteld ben, valt er een pijnlijke stilte. Iedereen kijkt me verbaasd aan. “Hoe krijg jij dat zo gauw uit je mouw geschud?” vraagt mijn vriendin. Ik trek als antwoord mijn schouders op.

Gewoonlijk schrijft een juffrouw (die ook in de werkgroep zit) de verhalen. Maar nu vraagt ze mij of ik het wil doen. Zij vindt dat ik het namelijk zo goed in mijn hoofd heb zitten. Ik schrik hier geweldig van. Ik verzin van alles om het maar niet te hoeven doen. Maar ik kom er niet onderuit.

Het verhaal op zich zal zozeer het probleem niet zijn. Maar de taalfouten die rijkelijk aanwezig zullen zijn, daar zal ik me voor gaan schamen.

Als ik naar huis fiets, bedenk ik al hoe ik het zal oplossen. Ik zal het verhaal schrijven en dan een vriendin, die de Nederlandse taal beter beheerst, vragen of zij het na wil kijken. Niets aan de hand dus. Ik heb een maand de tijd.

Maar het loopt toch allemaal wat anders. Verder dan een overvolle prullenbak kom ik niet. Het verhaal dat ik op de vergadering zo vlot vertelde, krijg ik niet op papier gezet. De juffrouw zal het zelf weer moeten gaan doen.

Op van de zenuwen ga ik de laatste avond voor de vergadering naar bed. Hoe zal men morgen reageren? Ik krijg de slaap niet te pakken. De spanning wordt me teveel en na een paar uur ga ik mijn bed weer uit.

Ik ga voor de kachel zitten en probeer toch weer iets op papier te krijgen. Weer lukt dat niet. Af en toe stuur ik een schietgebedje naar 'boven', maar dat helpt ook niet. Gefrustreerd blijf ik zitten.

Terwijl ik in de vlammen zit te turen, word ik plotseling door emoties overmand. Hé, denk ik, mezelf vermanend, je gaat toch niet zitten janken omdat het niet wil lukken? Maar de tranen komen toch. En terwijl dat gebeurt, moet ik ineens aan mijn overleden vader denken. Waarom hij zo plots in mijn gedachten komt, weet ik ook niet. Ik ben meer bezig met de vraag hoe ik 'mijn probleem' de volgende dag zal moeten uitleggen.

Doordat ik aan mijn vader zit te denken, komt vanzelf ook mijn moeder in beeld.

Zij bad altijd tot Maria als ze hulp nodig had. Maria fungeerde dan als een schakel tussen mijn moeder en God.

Ik vraag me op dat moment af of mijn vader ook een schakel zal kunnen zijn. Hij vertoeft immers ook aan die andere kant. Maar mijn vader is geen Maria. Nee Iris, dat kan niet. Met een hoofd vol spinsels wegens de komende vergadering blijf ik voor de kachel zitten. Maar dat bidden laat me niet meer los. Stel je voor dat zo iets toch zou kunnen? Even later zit ik dan toch van: "Pap, ik kan voor morgen wel wat hulp gebruiken, zou jij niet een goed woordje voor me kunnen doen bij Onze-Lieve-Heer?"

Terwijl er van alles door mijn hoofd spookt, gebeurt er plotseling in een hoek van de kamer iets. Het is net of ik daar iets zie bewegen. Terwijl de angst zich van mij meester maakt, kijk ik nog eens goed die kant op. Het is net alsof er iemand in 'de mist' staat. De angst slaat nu echt toe. Terwijl de mist verdwijnt, zie ik mijn vader staan. Ik schrik, mijn hart gaat hevig tekeer. Even later is het beeld weer weg. Dit kan toch

niet? Maar ik ben wel hevig geschrokken. Terwijl ik regelmatig naar de hoek kijk, begint mijn hart weer wat rustiger te kloppen.

Ik ben klaarwakker: wat zal ik doen? Het nog een keertje proberen, of naar bed gaan? Zo wakker naar bed gaan, zie ik niet zitten. Ik pak mijn pen en papier weer op en even later zit ik te schrijven. Ik schrijf zoveel dat mijn hand de pen haast niet meer vast kan houden. Als ik klaar ben, zijn we inmiddels tweeëneenhalf uur verder. Verbaasd en uitgeput ga ik naar bed, morgen nog even in het net overschrijven. Dat overschrijven is eerder gezegd dan gedaan. Ik heb moeite om mijn eigen handschrift te lezen, maar het geheel mag er zijn.

Met knikkende knieën fiets ik naar de school. Ik weet dat het verhaal vol taalfouten zit. Met het schaamrood op mijn wangen vertel ik dat ik een taalprobleem heb. “Dat geeft toch niet, Iris, dan kijken wij het toch gewoon na”, is de reactie. Ik begin maar gauw aan het voorlezen van het toneelstuk. Als ik klaar ben, kijkt men elkaar aan. Wat zullen ze ervan vinden?

Ze vinden het geweldig.

Zoals gezegd: het zal door iemand van de groep nagekeken en uitgetypt worden. Maar bij het corrigeren gaat het mis. Taalkundig als deze vrouw is, heeft ze niet alleen de taalfouten uit mijn tekst gehaald, maar ook heel wat aan de opbouw van de zinnen veranderd. Daardoor vind ik de tekst niet meer zo geschikt voor kinderen. Zo spreken kinderen niet, is mijn gedachte. Ik besef ineens dat ik door het taalprobleem dat ik heb niet alleen veel taalfouten maak, maar ook nog op een kinderlijke manier blijf te schrijven. Ook al komt dit bij

deze voordrachten, gespeeld door kinderen, goed van pas, ik word er toch onzekerder door.

Als ik bij de repetitie in de kerk ga kijken, krimpt mijn maag ineen. Dit is mijn stuk niet meer.

Bij de volgende vergadering wordt mij gevraagd om het volgende stuk ook te schrijven. Ik ga hiermee akkoord, maar op één voorwaarde: dat alleen de taalfouten eruit gehaald mogen worden.

Nu het dilemma van de taalfouten opgelost is, neem ik met een gerust hart deze taak op me. Ook hiervoor heb ik weer een maand de tijd.

Overtuigd dat het deze keer niet zo moeilijk zal gaan, begin ik pas na drie weken aan deze opdracht. Helaas: ook nu wordt de prullenbak alleen maar voller en komt er niets bruikbaar op papier te staan.

De laatste avond voor de vergadering zit ik weer peinzend en vol stress voor de kachel. Dit geschrijf is niets voor mij. De juffrouw zal zelf de stukjes maar weer moeten gaan schrijven. Maar daar heb ik op dat moment niets aan.

Hoe krijg ik dit probleem nu nog opgelost? Over een week moet alles uitgetypt op papier staan.

Ik weet dat de juffrouw het erg druk heeft, dus daar durf ik niet aan te kloppen. Potverdorie, was ik nou maar eerder begonnen. Wie zal ik nu nog kunnen vragen?

Al peinzend en stressend begin ik aan de vorige keer te denken. Heb ik mijn vader toen wel echt zien staan? Zal dat vragen om hulp toen echt geholpen hebben? Of was het puur toeval dat het schrijven daarna alsnog gelukt is?

Na enige tijd in de haard te hebben getuurd, besluit ik mijn vader nog eens aan te spreken. Wat lichtelijk nerveus begin ik: "Pap, kun je me horen? Heb jij me de vorige keer gehol-

pen?” Turend in de vlammen prevel ik een gebed en vraag om hulp. Wat gespannen kijk ik naar de hoek in de kamer. Er verschijnt geen vader.

Ik ben klaarwakker en heb geen zin om naar bed te gaan. Omdat mijn schrijfblok en pen vlak naast me liggen, pak ik deze automatisch op en ga wat bloemetjes zitten tekenen. Maar het tekenen verandert in schrijven en net als de vorige keer heb ik na een paar uur het verhaal op papier staan.

“Bedankt daarboven”, roep ik, en dolgelukkig ga ik naar bed. De volgende dag schrijf ik nog gauw alles over in het net en zo ligt er die middag weer een bruikbaar scenario op tafel.

Als ik weet waar het derde stuk over gaat, ga ik voor alle zekerheid maar direct aan de slag. Maar als ik na twee weken nog niets bruikbaars op papier heb staan, begin ik me toch af te vragen waarom het die bewuste avonden wel is gelukt. Menig keer heb ik overdag zitten bidden in de zin van: “God, help me toch alstublieft ...” enz. Maar dat heeft tot op heden nog niets geholpen.

Als ik op een gegeven moment, in de stilte van de avond, plaatsgenomen heb bij de haard, begin ik toch weer aan mijn vader te denken. Toch gek dat de beide vorige keren, na aan hem gedacht en om hulp gevraagd te hebben, het schrijven toch nog gelukt is. Zal hij hier echt de hand in gehad kunnen hebben? Alleen hoe, vraag ik me dan wel af.

Ik zal het allicht nog een keertje kunnen proberen. Na nog wat gearzel richt ik me weer tot mijn vader: “Pap, als je echt in staat bent om me te helpen, wil je dat dan alstublieft nu ook weer doen?” Terwijl ik mijn vraag herhaal en tussendoor ook nog God om hulp vraag, kijk ik met een schuine blik naar de hoek van de kamer. Maar er verschijnt geen vader. Wat nu?

Terwijl ik nog wat in de vlammen tuur, neem ik gaandeweg mijn pen en papier in mijn handen. Stilletjes aan beginnen de eerste woorden weer op het papier te verschijnen. Na enkele uren heb ik mijn derde uitvoering geschreven. Gelukkig is het nu niet midden in de nacht en kan ik op tijd naar bed.

Na het derde volgt het vierde stuk. Ik weet niet meer hoeveel stukjes ik uiteindelijk schrijf, maar ik blijf tot het zesde leerjaar van mijn dochter actief bij de werkgroep. Het schrijven op deze manier wordt zo iets vanzelfsprekends dat ik er verder niet meer bij stilsta hoe dit alles tot stand komt.

Voor veel mensen telt: dood is dood en dat is weg. Ik heb altijd de overtuiging gehad dat er na de dood nog ergens iets is. Hoe het er daar dan uitziet, weet ik ook niet.

Opmerkelijk is wel dat ik voor de gezinsvieringen in staat ben om te schrijven, ook al moeten er veel fouten gecorrigeerd worden.

Maar verder houd ik me in het dagelijkse leven verre van lezen en schrijven. Hiervoor zijn de angst en schaamte te veel aanwezig. Mijn dochter gaat naar een andere school en daardoor raakt voor mij dit alles op de achtergrond.

De strijd

Gestaag verstrijken de jaren en zoals bij iedereen hebben we te maken met goede en met slechte tijden. Eerlijk gezegd heb ik meer te maken met slechte dan met goede tijden. Ik kamp met mijn gezondheid en daardoor ga ik fysiek steeds meer achteruit. Ook mentaal krijg ik het een en ander te verwerken.

Het huwelijksbootje waarin ik zit, lijkt vast te zitten aan een stalen kabel, zoals dat vroeger het geval was bij een veerpont. De pont kan alleen de kabel volgen; een andere koers is niet mogelijk.

Maar ik heb wel de behoefte om verder te kijken en te reiken dan deze kabel toestaat.

Zo ben ik actief bij de gezinsvieringen en bij de buurtvereniging en de zangvereniging. Mijn man heeft dit liever niet.

We hebben hier regelmatig woorden over, hetgeen de nodige spanningen teweegbrengt.

Ons huwelijk vergelijk ik dikwijls met een trein. Mijn man en ik rijden ieder op een enkel spoor, maar gelukkig komen we toch nog samen op het centraal station.

Dit heeft tot gevolg dat we met onze belevenissen en gedachten dikwijls alleen staan. Dat is slopend. Menigeen gaat dan uit elkaar, maar ik heb het gevoel dat dit niet de juiste beslissing is. Mijn man wil dit liever ook niet. Maar wat gebeurt er dikwijls met mensen die zich eenzaam voelen? Ze compenseren dit met eten en drinken. Bij mij is dit ook het geval.

Na enige jaren ontstaat er een hachelijke situatie door dit eetgedrag. Het lijkt wel alsof ik uit meerdere personen be-

sta. De ene persoon voelt zich geroepen om eten of drank te nuttigen, terwijl de andere probeert zich daarin zoveel mogelijk te beperken. Gek word ik hiervan. Soms kan ik de behoefte aan eten of drinken een paar uur tegenhouden, maar als de spanning in mijn lichaam zo ver oploopt dat ik ook nog begin te trillen, ben ik verloren.

Als ik dan wat gegeten of gedronken heb, houd het trillen op. Ook wordt het daarna rustig in mijn hoofd. Mijn gewicht is al een probleem en menigmaal sta ik te huilen terwijl ik mijn boterhammen aan het opeten ben. Dikwijls gaat er een schietgebedje naar boven om hulp. Maar er gebeurt niets en ik blijf in dezelfde situatie zitten.

Het is inmiddels 1994.

Een van mijn zwagers heeft kanker. Hij weet dat hij niet meer te genezen is en dat het aftellen is begonnen.

Hij geeft aan dat hij het liefst thuis zou willen sterven. Natuurlijk wil mijn zus aan deze wens gehoorgeven en om dit te kunnen realiseren wordt ook de familie ingeschakeld.

Op een gegeven moment krijgt mijn zus van een mevrouw te horen dat deze haar man mogelijk zal kunnen helpen door middel van handoplegging. Niet dat hij daardoor zal kunnen genezen, maar zij zal zijn lijden wat kunnen verlichten. Mijn zus ziet wel iets in dit aanbod. Ze vertrouwt deze persoon en laat haar thuis komen.

Als ik op een dag bij mijn zwager ben, is deze mevrouw er ook. Ik zie dat ze haar handen op zijn lichaam legt, af en toe beweegt ze wat en dat is het. Ik kijk naar mijn zwager met een blik van: helpt dat echt?

Hij geeft aan dat de behandeling hem rustig maakt en dat de pijn minder wordt. Volgens de zuster die hem thuis

komt verplegen, gebruikt hij aanzienlijk minder medicatie dan dat normaal bij dergelijke patiënten voorgeschreven wordt. Zal dit echt door die behandelingen komen? Ik heb mijn twijfels.

Het gevolg is wel dat mijn zwager, door het minder innemen van de zware medicatie, veel langer helder van geest blijft.

Toch verstrijken er nog weken en mijn zus raakt langzaamaan uitgeput. Degene die haar man behandelt, raadt haar aan om eens naar het CIR in Vught te gaan. Het CIR is een centrum voor alternatieve geneeswijzen.

Niemand in de familie is ooit in zo'n centrum geweest. Wat houden die 'alternatieve geneeswijzen' eigenlijk in? Ondanks al het onbekende besluit mijn zus er toch naartoe te gaan. Er blijkt daar een heel scala aan behandelingen gegeven te worden. Onder andere acupunctuur, acupressuur, kruidengeneeskunde etc., etc. Ook blijkt het nog een opleidingsinstituut te zijn.

Wat er in het CIR nou precies plaatsgevonden heeft, kan mijn zus bij thuiskomst niet uitleggen. Het was zo wonderlijk allemaal. De man, die haar heeft behandeld, heeft ook dingen aangeroerd waarvan hij eigenlijk niets kon weten. We vragen ons af of deze persoon misschien helderziend is.

Terwijl de behandeling plaatsvindt, voelt mijn zus ook af en toe schokjes in haar lichaam. Hij heeft het dan over 'energiebanen' die blijkbaar geblokkeerd zijn. Dan weer voelt ze wat stromen. Ondanks het feit dat ze niet ten volle begrijpt wat er nu precies plaatsvindt, is ze toch heel blij dat ze ernaartoe is gegaan. Zij voelt zich na de behandeling veel rustiger. Het lijkt ook of haar hoofd tien kilo lichter is geworden.

Zij adviseert mij om er ook eens naartoe te gaan. Daar moet ik toch nog eens goed over nadenken.